

‘Je kunt niet aan de kant blijven staan’

Parochies springen al langer in de bres voor de opvang en hulp aan vluchtelingen

- ▶ Bisdommen onthalen kwetsbare Syrische vluchtelingen
- ▶ Zoeken naar woningen en buddy's
- ▶ Collecte Kerstmis wordt integraal besteed aan opvang

Patrick VERSTUYFT

Alle erkende religies zetten samen met de Belgische overheid een humanitaire corridor op om 150 Syrische vluchtelingen veilig naar ons land te brengen. De acht bisdommen in ons land vangen honderd van hen op: gezinnen met kinderen, mensen met een handicap of een medische problematiek en ouderen. De kerstmiscollecte komt ten goede aan hun opvang en die van zo vele andere vluchtelingen.

Toen in 2015 de vluchtelingenstroom naar Europa op gang kwam, popten lokaal talrijke acties op waar parochies aan de wieg van staan of minstens met andere organisaties aan meewerken. „Als iedereen iets doet, is het meer dan een druppel op een gloeiende plaat”, weet parochieassistent Katrien Cocquyt. Zij lanceerde met de parochie Assenede-Evergem-Zelzate het project *Een woonplaats voor vluchtelingen*. „In plaats van er veel over te praten, wilden we iets concreets doen. We geven de gezinnen vooral een duwtje in de rug, want als ze hier toekomen, hebben ze niets. Begin maar, hè.”

In haar zoektocht naar woningen richtte de pastorale eenheid Emmaüs van Sint-Michiels en Sint-Andries met vrijwil-

ligers van het OCMW Brugge de vzw Huizen van Vrede op. „Ondanks de waarborg van het OCMW ondervonden we weerstand bij de meeste eigenaars en de immosector”, zegt René Tytgat. „Zij rekenen dat een derde van het leefloon van 890 euro dat een erkende vluchteling krijgt, naar de huur gaat. Vind maar iets voor 293 euro. Dankzij het Bethlehem Fonds en participanten beschikken we nu over een aanbod van 25 huizen waarbij elk gezin een ‘buddy’ of ‘omarmmer’ krijgt toegewezen.”

Buddy's zoeken was het eerste wat Marc Boulanger, deken van Asse-Dilbeek, deed. „We werkten samen met andere organisaties in de streek van Asse en Dender, tot Ninove toe”, zegt hij. „Zo ontstond ons netwerk De Herberg. We kunnen nu rekenen op een 25-tal buddy's. We leggen ook contact met de gemeenten en OCMW's. Dat loopt soms moei-

„Soms moeten weerstand en achterdocht worden overwonnen”

zaam omdat professionelen niet altijd veel zin hebben om met vrijwilligers te werken.” Intussen kwam rond De Herberg met het Vluchtelingenplatform Regio Dender en Beweging.net een groep tot stand die naar woningen zoekt. „Daarin zitten mensen van divers pluimage, ook niet-kerkelijken, maar de ontmoetingen zijn leerrijk. Niet in het eigen, kleine kringetje blijven hangen, maakt het interessant”, zegt Boulanger.

Soms moet achterdocht overwonnen worden. Albert Peusens van de kerkfabriek van Heppe-

neert: „Eerlijk? Voor sommigen was het even schrikken.” In Hependreef stond de pastorie leeg. „We vingen daar een Iraaks koppel op dat zich op korte tijd perfect integreerde. Wij voerden ook heel zinnige gesprekken, waarbij het velen duidelijk werd – en nu ben ik misschien aan het ketteren – dat er niet zo veel verschillen zijn tussen het christendom en de islam.”

Het is dus niet altijd vanzelfsprekend. Marieke Verplancke, parochieassistent in Assebroek en buddy: „Onze werkgroep probeert de betrokkenheid te stimuleren door er in de vieringen iets over te zeggen. Bij wijze van ontmoeting met de Syrische gezinnen organiseerden we al eens een vakantie-uitstap.”

„Je kunt toch niet aan de kant blijven staan”, zegt Rik Snijkers. De inspecteur rooms-katholieke godsdienst van het bisdom Haselt verzond destijds een e-mail naar het OCMW van Maaseik. „Zo eenvoudig is het. Veel hoeft je niet te doen. Ik trek één of twee keer per week een uurtje uit. Ik zit daar in een Lokaal Opvanginitiatief van het OCMW bij vijf jonge mannen, Iraaki's en Afghanen. We begrijpen elkaar niet, en toch is er veel communicatie, verstandhouding en begrip. Nu nog word ik daar ontroerd van. Een Iraakse man vroeg me ooit: ‘Dat is toch moeilijk voor u?’ ‘Hoezo?’, antwoordde ik. Waarop hij zei: ‘Gij *ziet* ons.’ Alsof anderen door hem heen keken. Daar liep ik nog dagen mee rond.”

Met dank aan vzw ORBIT en Caritas International.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Kind van de hoop

„U maakte het ongetwijfeld zelf ook al mee, zo'n moment waarop u iets leest dat u raakt. Een tekst die blijft hangen, die nog uren of dagen in uw hoofd blijft malen. Een boodschap waarop u zelf doordenkt, omdat er nog meer over te zeggen valt dan wat u al te lezen kreeg. Het overkwam me toen ik in de drukproeven van *KERK & leven* de kerstboodschap van de Antwerpse bisschop Johan Bonny las. Hij begint met een anekdote over een kind in de Afrikaanse gemeenschap in Antwerpen en eindigt bij dat andere Kind, de pasgeboren Jezus.

Onze abonnees uit het bisdom Antwerpen lezen dat verhaal op bladzijde 16, de anderen kunnen het vinden op www.kerknet.be/organisatie/bisdom-antwerpen. Laat me u alvast dit citaat meegeven: „Mag een kind het Woord van God bij ons binnenbrengen, ongekunsteld en zonder vooroordelen? Jawel, daarover gaat het op Kerstmis. Het kind van Bethlehem is de nieuwe drager van het Woord van God. Het brengt het Woord van God weer van buiten naar binnen en van achteren naar voren. Bescheiden, haast onzichtbaar tussen de drummende volwassenen. Het geeft het Woord van God opnieuw aan de herders van de Kerk, opdat zij het voorlezen en verkondigen. Het kind van Bethlehem is drager van het Woord van God. Meer nog, het is zelf het Woord van God.”

Veel weten we eigenlijk niet over de geboorte en de kinderjaren van Christus, maar dat is niet erg. Wat telt, is de essentie van Kerstmis, dat God tot ons spreekt via een kind. Was dat eenmalig, of doet God dat nog steeds? De bisschop van Antwerpen ziet God alvast aan het werk in een kleine Afrikaan met de Schrift in zijn ruzzak.

Als vormselcatechist herken ik dat beeld. Al meer dan twintig jaar heb ik het geluk kinderen te mogen begeleiden naar hun vormsel. In principe leren zij van mij, maar het omgekeerde is minstens even waar. De blik waarmee ze kijken naar Christus, naar het geloof en naar de Kerk is onbeveng. Hun geloof is intuïtiever dan het mijne. Hun focus gaat spontaan naar de essentie.

In de loop der jaren ben ik hun voorbeeld meer en meer gaan volgen. Onze catechesebijeenkomsten kennen almaar minder toeters en bel-len. Ze worden eenvoudiger. Er wordt niet meer geknutseld of getekend, niet meer gekleurd, geknipt of geplakt. We voeren gewoon geloofsgesprekken, tien kinderen en een catechist. Die elfjarigen doen dat met wonderbaarlijke aanleg. Ze begrijpen perfect waarover het gaat en wat de boodschap is.

Sinds enkele jaren nodig ik bij elke bijeenkomst ook hun ouders uit, één of twee per sessie, in een beurtrol. Die mama's en papa's kijken vaak verwonderd op. Ze leren aspecten van hun kroost kennen die ze niet eerder vermoedden. Doorgaans zijn de volwassenen eerst wat timide en terughoudend. We zijn het niet gewoon om open en bloot over ons geloof te praten. Al snel worden ze door de kinderen geïnspireerd. Die praten wel zonder gêne of remmingen. Langzaam maar zeker komen ook de volwassen tongen los, laten ook ouders in hun ziel kijken. Het zijn de groten die van de kleinen leren hoe je over het geloof praat, niet andersom.

Wie die kinderen en hun ouders hoort, moet niet pessimistisch zijn over de toekomst van het christendom. De manier waarop onze Kerk functioneert zal de komende jaren en decennia grondig veranderen en dat wordt een lastig proces. De essentie zal evenwel overeind blijven. Ook in de toekomst zullen tal van mensen de weg naar God blijven vinden.

Als we straks Kerstmis vieren, zullen we meer kinderen in de kerk zien dan op een doorsnee zondag. Kijk eens goed naar hen en kijk dan naar het beeld van de kleine Jezus in de kerststal. Er zullen altijd kinderen van de hoop zijn.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

Annemie De Hertogh (links) en de Opwijkse parochiale zoneploeg Effata ontfermden zich over het Syrische gezin Chwhina. © Frank Bahn Müller